

Til de bedre stillede udviklingslande som f.eks. Malaysia mener vi ikke, at der skal være tale om bevillinger i større målestok. Grunden er den, at i disse lande er det først og fremmest et politisk spørgsmål om at ville bruge de økonomiske midler, de har, til miljøpolitiske formål. I den udstrækning der bevilges penge til den type lande, skal de alene gå til NGO'ere og uafhængige forskere og også f.eks. til udvekslinger på universitetsuddannelserne, sådan at vi kan få nogle af deres folk herop og vi kan sende nogle derned.

Jeg vil gerne bruge nogle eksempler fra den tur, vi var på. I Malaysia f.eks. er der en meget svag NGO-struktur, og efter min opfattelse ville en konsekvens af denne holdning være, at i Malaysia skulle midlerne hovedsagelig gå til at støtte den og få udbygget samarbejdet med universiteterne i Malaysia.

I Thailand synes jeg at vi har et eksempel på en succeshistorie, hvor DANCED har været drivende i at støtte udviklingen af det NGO-center, vi så dernede, som fungerede utrolig godt i slumkvarteret i Bangkok. Det mener jeg er et godt eksempel på, hvordan man fra dansk side kan gå ind og med meget få midler, men med den rigtige tanke bag, være med til at fremme en udvikling, som også kan sætte politisk magt bag sine miljøkrav og sine sociale krav i et land som Thailand. Derfor mener vi, at i lande, hvor udviklingen er i gang, og hvor der er en stor økonomisk vækst, skal vi koncentrere midlerne alene om den slags aktiviteter.

Når det drejer sig om de øvrige bevillinger i de fattige lande, så mener vi, at de hovedsagelig skal gå til en økologisk udvikling i landdistrikterne og til at hjælpe i slumområderne. Det er utrolig vigtigt, at man gør en voldsom indsats i landdistrikterne for at undgå affolkningen dér og for at skabe grundlag for en egenproduktion, så de på lang sigt kan blive uafhængige af vores hjælp.

Der er ikke brug for den udvikling, som vi har gennemgået i vores egne lande, en højteknologisk udvikling, hvor man affolker landet og indfører et industrialiseret kemisk landbrug, for så får de også alle de problemer, som vi har. Ud fra det hovedperspektiv ønsker vi også, at det hovedsagelig er NGO'ere og uafhængige organisationer – og især i slumområderne og i landdistrikterne – der kan få støtte. Men vi indrømmer, at i lande, der er meget svagt udviklede, meget fattige lande, er det også en god idé f.eks. at opbygge et administrativt beredskab, så de er

i stand til også at håndtere deres egen hjælp; det er også en anden linje end den, der har været tidligere.

Hvis man skal karakterisere udviklingen, er det sådan, at først kommer de rige industrialiserede lande med deres udviklingsbistand eller udviklingsprojekter eller slet og ret almindelig business og skaber de samme problemer, som vi har herhjemme, og når det er sket, så kalder vi det, at de har fået en udvikling, de er kommet op på et stade og har fået et liv, der på mange områder er lige så dårligt som vores. Og så kommer vi med vores viden om, at nu skal der gribes ind, der skal sættes en stopper for forureningen, og så opbygger vi et beredskab i deres ministerier, som fremfører nogle minimumskrav og krav til grænseværdier, som så danner basis for, at vi senere hen kan levere dem de danskproducerede rensningsanlæg.

Det er jo ikke kun i Danmark, det foregår sådan, men sådan ter hele den industrialiserede verden sig faktisk overalt over for udviklingslandene, og det er den politik, vi gerne vil have vendt ved at lægge vægt på at hjælpe de fattigste lande og støtte den økologiske udvikling både på land og i by for at undgå affolkningen af landdistrikterne. Det er klart, at i den form for politik er der ikke så forfærdelig meget returkommission i forhold til det højteknologiske fif med salg af rensningsanlæg og ny teknik, men det mener vi bør være hovedlinjen i vores bistandspolitik. I øvrigt skal man også tænke på det, når vi har med katastrofehjælp at gøre.

Det er det, vi har sammenfattet i vores dagsorden, som jo helt klart tydeligere sammenkæder disse forhold end den, der er foreslået af regeringen, SF, Venstre og De Konservative. Det er ikke det samme som at sige, at den, der ligger fra regeringen, SF, Venstre og De Konservative, ikke har mange positive elementer. Der er et skridt i retning af at sammenkæde det, når de siger, at den miljømæssigt bæredygtige udvikling fortsat skal udbygges som en integreret del af hele udviklingsbistanden, dvs. at de økologiske perspektiver skal ind i udviklingsbistanden.

Sådan opfatter jeg det, men det står der ikke.

Man kan jo have mange opfattelser af, hvad miljø er, men en af de ting, som jeg synes man også godt kunne tænke sig at få besvaret fra regeringen, er: Når vi så forestiller os denne her tætte integration af udviklingsbistand, miljøbistand og katastrofebistand, hvorfor ligger det så egentlig ikke i samme ministerium? Jeg er godt klar over, der er mange problemer i det, men det